

Kaizerul. — Rău îmi pare că n'am continuat războiul : tocmăi acum văd eu decât „fond“ dispunea scumpa mea Germanie!

PROSTIE SAU FARSA?

— Din Soroboașele Censurei —

În 1916 congresul Ligei a ales marele său comitet, cu Părintele Lucaci, Nicu Filipescu, Take Ionescu, Delavrancea, Ionel Grădișteanu, Dr. C. Istrate etc., spre a lupta mai cu autoritate pentru intrarea României în războiu alături cu Înțelegera. Mi s'a făcut și mie onoarea să fiu ales în acel comitet, ca censor. Atunci, fie din patriotism, fie spre a specula editorialicește o actualitate interesantă, nu știu cine a tipărit un tablou cuprinzând fotografiile tuturor membrilor comitetului central executiv al Ligei.

Acum, după izbânda războiului, același tablou cu aceleași persoane, a reapărut, publicat — îmi comunică un prieten care mi-a trimis și mie un exemplar — de către un domn Varlaam, artist teatral. Spre a-i da însă o mai mare actualitate, sau pentru alte motive politico-comerciale, editorul a pus deasupra lui Filipescu, Take Ionescu și celorlalți membrii din comitetul Ligei, și portretul d-lui Ionel Brătianu, mai mare ca toate celelalte portrete. Titlul tabloului este „Înfăptuitorii României Mari“, iar dedesubt alt titlu: „Comitetul Ligei din 1916“.

Fotografia mea este imprimată și în acest tablou, dar care nu mi-a fost mirarea când sub ea, în loc de numele meu, am citit următoarele: „† Em. Antonescu, profesor universitar“. Crucea însemnează că Antonescu e mort, cum editorul a pus așiderea cruci în dreptul numelor răposaților Filipescu, Delavrancea și Istrate.

Țin să protestez împotriva acestei greșeli, desigur neintenționate, nu pentru mine, ci în interesul bunului meu amic Em. Antonescu, distinsul avocat și profesor la Facultatea de drept din București.

După informațiunile ce am, slavă Domnului, Nolică Antonescu se află „merci bine“, dacă nu mă 'nșel la Nisa, și toți îi dorim încă mulți ani de viață. Protestez de asemenea împotriva editorului tabloului care i-a atribuit o mustră așa de banală ca a subsemnatului. Credincios și bun tată de familie, știu că nu are veleități de aventuri galante, dar totuși nu e drept și în avantajul lui ca să se creadă că posedă fisionomia disgrățiată de natură a subscrisului. În fine, nu d. Antonescu, ci eu sunt censor al Ligei pentru Unitatea tuturor Românilor.

Că d. Varlaam nu mă cunoaște, nu-i fac o imputare; de altminteri și eu pentru prima oară aud de numele său, și nu-i vina mea, încât eu dumnealui sunt chif.

Am însă o mică răfuită cu Cenzura. Astăzi când chiar cărțile de viză ale unui Popescu oarecare trebuie să treacă întâi sub controlul ei sever înainte de a căpăta voie să meargă la tipografie, este exclus că n'a venit la Cenzură un tablou menit să popularizeze figurile acelora cărora autorul le-atribuia rolul de „Înfăptuitorii României Mari“.

Cum a permis Cenzura să se răspândească în public eroarea enormă pe care am semnalat-o? Membrii Cenzurei, nu le era îngăduit să ignoreze numele membrilor comitetului Ligei, iar unii dela Cenzură, cari mă cunosc personal, nu pot susține că nu știu cum sunt la față.

Atunci?... Nucumva Cenzura a voit să facă o farsă, pentru că 'mi permit să fiu și eu censor... măcar la Ligă?

Ce ar zice d. Cătuneanu, șeful Cenzurei, dacă aș da și eu în vânzare la librării, un tablou în care aș pune câteva desene reprezentând viețuitoare domestice luate dintr'un manual de zoologie, iar dedesubtul lor aș tipări numele d-sale și al colegilor săi dela Cenzură?

Aș fi, natural, în legitimă apărare. Dar nu mă voi răzbuna, convins că în cele din urmă tot condeiul meu va fi mai tare și mai ascuțit ca foarfece dumnealor.

George Ranetti

Astăzi, Vineri 15 Martie, are loc la Teatrul Liric un:

MARE FESTIVAL ARTISTIC

dat în onoarea Domnului

G. D. CARUSSY

Pentru sărbătorirea a 25 ani de carieră artistică

Cu concursul D-nilor

C. I. NOTARA, N. SOREANU, AL. MIHALESCU, P. IANCOVESCU, G. STORIN, N. CIUCURETTE, N. KANNER, etc., și al D-nelor EL. MAVRODI și MARIAIOARA CINSKY

se va reprezenta vestita operetă:

CONTELE DE LUXEMBURG

DORINȚA

S'a suprimat rația de pâine a copiilor până la patru ani.

O, ce n'aș da, parol, să am și eu
Un copilăș, ce-o fi, băeat ori fată,
L-aș adora, mi-ar fi un Dumnezeu,
De-ași auzi că-mi zice, dulce: tată!

Schilod de-ar fi, urit sau scrofulos,
Gângav, tâmpit, să țipe ziua 'ntreagă
Eu l'ași iubi... sunt și mai curajos
O fată chiar, și încă mi-ar fi dragă.

L-aș îmbăla în lapte și parfum,
Și jucării, bomboane, toate, toate,
L-aș da cu drag... Deci naște-se oricum,
Dar... de vreo patru ani și jumătate!

Geo

Numărul viitor va fi pus în vânzare Luni 18 Martie.

Cronică.

Proprietarii se agită. Toată ziua, fiecare în imobilul lui, sue și scoboară scara dela mansardă până 'n pivniță, căutând să se obișnuiască pentru atunci când, în corpore, vor sui treptele Palatului cerând să li se facă dreptate. De ce la Palat, scurt, și nu la Palatul Justiției?... numai un avocat ar fi în stare să vă lumineze. De mult, franțuzul Proudhon — nu-mi mai aduc aminte care căci am uitat chiar și numele cum i se scrie — a spus că „proprietatea este o hoție“. A spus-o, ba și a scris-o; dar fără succes, el însuși fiind un mare proprietar... de idei. Închipuiți-vă Mărunțelu făcând pe altul hoț?! De altfel, chestia proprietății are vârsta egală cu a pământului. Dumnezeu a muncit cinci zile, creînd tot ce se vede astăzi, în aer, în apă și pe uscat. A șasea zi a făcut pe om. Spre seară, în aceeași zi, văzând că Adam căsca mereu, ca să nu-i fie urât peste noapte, i-a luat o coastă zămislind din ea prima femeie: Eva. Și le-a zis — probabil ca să nu stea de geaba: „Crește-ți și vă înmulțiți“... nu averile — banii — ochiul dracului! — înmulțiți cifra moștenitorilor cu avuțiile pământului pentru că mai târziu „răsplata voastră va fi mare în ceruri“. Depe cum vedeți, nici un semn de proprietate. Divinul și-a păstrat inalienabil acest drept, lăsând numai „uzufructul“ arendașilor cu contracte pe viață. Nici o ciosvârtă de pământ, nici un petec de imobil. Cel care se va distinge, învingând din greu moșia Creatorului, acela... „răsplata lui va fi mare în ceruri“! Pentru ce actualii proprietari vor să-și însușiască un drept care nu-l au, răsvrătindu-se contra Atotputernicului? Nu le-e frică c'o să-i ardă focul Iadului, incendiu contra căruia nu există nici un soi de „asigurare“?... Poftim?... Reparații?... Că bine zici... uitasem. 'D-nii proprietari, pe care legea îi oprește de-a mări chiriiile până la un an după încheierea păcei — atunci să vedeți război... între proprietari și locatari — cer să li se dea voe, deocandată, a ridica valoarea chiriei cu treizeci și cinci la sută, „pentru reparații“. Cerere nu se poate mai justă. Având în vedere că prețul varului, cărămizii și al basamacului ce beau lucrătorii s'a urcat enorm... iar mă 'nterupți?... Cum zici?... Va să zică, nu-i vorba de reparațiile imobilelor căzute în ruină

ca și nevoiași lor de chiriși?... Reparații pentru pîngele?...!

Încă o „revendicare” mai dreaptă decât însăși linia dreaptă! Având în vedere c'un chil de talpă costă una sută treizeci și cinci lei și-un chil de drojdie patruzeci lei, alcool în-trebuințat de șuster ca 'n timpul lucrului să nu i se lipească... limba 'n gură, d-nul proprietar cere un adaos de 35 la sută asupra chiriiilor pentru reparația... pîngelilor tocite zadarnic întru încasarea sfîrcului de chirie pierdută în neagra veșnicie. Chiar e vorba ca guvernul să vie c'un decret-lege prin care toți actualii chiriși să aibă dreptul a da pe proprietari afară...

— Din casă?!

— Nu. Să-i dea afară... decîte ori vin să ceară chiria.

Atunci, și numai atunci, guvernul va reuși... la alegeri.

Contrabandă...

D-șoara Vaxilescu, fostă refugiată, când s'a întors la București, din iuteală și-a uitat inima în Moldova. Găsiturul, ofițer de aviație — gândul meu la tine sboară! — îi trimite o scrisorică „adeverind” că obiectul ră-tăcit s'afllă la păstrare, bine întreținut din toate punctele... puncte, puncte.

D-șoara Vaxilescu se turbură — furtuna răscolește chiar marea — cu scrisoarea 'n mână vine la Palatul Poștelor de reclamă:

— Pentruce ați suprațaxat-o cu zece bani în plus?

D-nul Diriginte apucă scrisoarea „o deschide”, citește silabisind:

— „Milioane de îmbrățișări și sărutări”... Domnișoară, mulțumește lui Dumnezeu că scrisoarea n'a fost dată la bagaje. Ca să transporte atîta cantitate, ar fi trebuit un tren întreg și v'ar fi costat cel puțin zece mii de lei!

Vizită neașteptată.

Madam Jurjescu, trecută de patruzeci de ani, își face toaleta.

Un ăla, nici servitor, nici muncitor, intră 'n curte, căutând o adresă.

Madam Jurjescu lasă să-i cadă fusta, mototol în jurul picioarelor.

Necunoscutul, văzând că nu iese nimeni să-l caute, încearcă o clantă...

Madam Jurjescu lasă să-i cadă și cămașa, dând la iveală un trup scheletic de peste maioneză căruia i s'a mîncat toată carnea.

Individul apasă... ușa cedează...

Madam Jurjescu, simțind curent în spate, se 'ntoarce... privirea-i rămâne pironită pe capul vagabondului ghilotinat la gât de dunga ușei între-deschisă.

Mic tipăt de spaimă...

Necunoscutul, se scuzează:

— Nu vă jenați; cocoană... sunt obișnuit: eu sunt ăla care scaldă morții la spital.

Nae D. Țăranu

Subiectele și explicațiile ilustrațiilor din acest număr sunt date de N. D. Țăranu.

Școala politeței

S'a observat — (pare-că te aud, cititorule: „mie mi-o spui?”) — s'a observat că de când (e cam mult al dracului) de când au început să cam lipsească mărfurile de tot felul de prin prăvălii (să nu mai căutăm pîcina, căci n'o s'o găsim, fiind tot atât de bine ascunsă ca și mărfurile) — de atunci, zic, și mai las' parantezele, s'a petrecut o radicală schimbare în atitudinea, ca să nu zicem moravurile, onor. comercianți de toate gradele, patroni, comiși, teșghetari, casierite, vânzători, vânzătoare, ucenici și celelalte trepte ale acestei utile și respectabile îndeletniciri, — adică utilă în principiu, și respectabilă atunci când se respectă ea pe sine însăși.

Mai de mult, nu erau numai prețurile „convenabile”, cari făceau din vizitarea magazinelor de tot felul (magazinul d-lui Lovinescu nu exista încă) o adevărată plăcere pentru mușterii de ambele sexe, și în deosebi de sexul cu mai multă slăbiciune pentru astfel de vizite, — dar și manierele nu mai puțin convenabile, sau cuviincioase, cu care zișii mușterii erau întâmpinați în cele mai multe din acele magazine de regretată memorie.

Politeța funcționarilor comerciali din unele „branșe” ajunsese chiar proverbială, mai ales față cu totala și permanenta lipsă a acestui articol de prin biurourile și dela ghișeurile acelor publici, cari pe semne se numesc așa fiindcă sunt puși acolo spre exasperarea publicului. În schimb, mușteriu mai năzuros ca bucureșteanul, rar să se fi găsit undeva, după cum ar putea s'o certifice toți oamenii

voiași, printre cari din nenorocire nu mă număr.

Cum că, însă, acea politeță nu era intrată, ca să zic așa, în acele moravuri, sau obiceiuri cari cu timpul devin o a doua natură, ci era pur și simplu efectul acelei ipocrizii care ne face pe atîția din noi să ne plogonim în fața unora pe cari în sinea noastră îi tratăm după codul manierelor turcești, — dovadă despre aceasta stă tocmai acel brusc reviriment ce s'a produs din momentul în care roata sorții a adus cu sine ca mușteriu să aibă mai multă nevoie de negustor, decât negustorul de mușteriu. Este, se vede, și acesta unul din efectele legii economico-sociale a cererii și ofertei.

Asistăm, par'că, într'adevăr, la o întinsă acțiune de represalii. — „M'ai frecat tu destul pe mine, — pare a-și zice, conștient sau inconștient, negustorul, — hai să te frec și eu acum pe tine, mușteriu!”

Vorba e că, în definitiv nu putem s'o tăgăduim, mușteriu avea și el nevoie de oarecari lecții de politeță, și de geaba d-l Duployen ar fi deschis un curs în câteva expeditivite lecțiuni și în această materie, căci de sigur acest clas ar fi rămas orfan de auditori. Așa însă, mușteriu urmează de nevoie, un curs forțat de politeță, care în unele cazuri degerează chiar în platitudine.

Zâmbetul stăruitor a dispărut de pe fața negustorului și a trecut pe fața mușteriuului; acesta e acum cel răbdător, maleabil față de toate capriciile adversarului său, docil și umil, ceea ce însemnează dar, mai mult decât bine-crescut.

Aspră școală, — bună școală? — La partea a doua a propoziției trebuie să punem un semn de întrebare, — căci a doua întrebare ce mi se impune, este: Și pe urmă?

Cei cari au absolvat acest curs forțat de politeță, ce vor face ei cu ea — cu politeța — atunci când ea va reintra în domeniul liberului arbitru? O vor păstra ca pe un obicei devenit a doua natură, sau vor zice și ei, atunci, la rîndul apei la moara lor: — M'ai frecat tu destul pe mine”, etc.?

Ei! cititorii „Furnicei” dau bănuța (vorba vine, dau bucăți de hîrtie stampilată sau nu) ca să mai ridă, — iar eu bag de seamă că m'am imbarcat într'un subiect care nu e de loc de rîs. E timpul să mă opresc.

Ion Grămăticu

Revista „FURNICA”

Proprietar: N. D. ȚĂRANU

Apare de două ori pe săptămână: Lunea și Vineria

Prețul: 50 bani foaia

Abonamentul: 50 lei pe an; 25 lei pe șase luni; 12.50 pe trei luni, plătit înainte prin mandat poștal.

Adresă: Revista „FURNICA” — București

Numărul viitor va fi pus în vânzare Luni 18 Martie.

VÂNT DE PRIMAVARĂ

- Încotro, Mișo ?
- La Herestrău... la iarbă verde.
- De ce ?
- Păi tu nu vezi?... duc vitele la păscut!

ZI DE CARNE

— Ascultă, d-le birtăș: să nu mai pui biftecurile acolo că
'mi-ai împuțit privata!

Desen de F. Șirato

POPESCU & Comp.

— Adaptări. —

Moravuri și Năravuri.

Pe vremuri, România fusese botezată „Belgia Orientului” — nu atât din cauza civilizației, cât din pricină că pe străzile Capitalei auzai vorbindu-se mai des franțuzește ca românește. În orice caz, porecla era riscată: nu se putea compara Bruxellesul cu Bucureștii. Astăzi, însă, lucrurile s'au schimbat... în bine. Capitala României, mulțumită ajutorului militar trimis de Aliți, poate face concurență cu succes bulevardului Anspach din Bruxelles, un fel de Turnu Babilon redus la două trotuare unde auzi vorbindu-se toate limbile din lume. Avem și sosesc zilnic reprezentanți ai națiilor cele mai civilizate de pe continent și dincolo de ocean. Englezi, Franțuzi, Italiani, Americani; și din când în când, mai rar, ca bombeoanele pe colivă, și câte un Japonez. Nu mai vorbesc de Rușii fugiți din patria lor de frica bolșevismului, ce zilnic își dau coate cu Germanii, Austriacii și Ungurii, dușmanii lor de ieri.

Unde-i lume multă, saltă comerțul! — a spus nu știu cine, om bogat în experiență. Târgul saltă... de bucurie. Fiecare geam de magazin caută să ispitească trecătorii, îmbrăcându-se ademenitor ca o mireasă în noaptea nunței. Și pentruca munca să nu-i fie de pomană, fășii lungi de hârtie înștiințează publicul: *Qui si parla in italiano; On parle français; English spoken;* etc. Ba unul, poliglot eminent, a lipit un afiș cu litere bizare, turtit ca un joben sub presiunea pumnului, având grija să scrie dedesubt, cu litere latine: *Aici se vorbește japonezește*. Aceasta, bineînțeles, numai pe hârtie. Căci dacă intri în prăvălie și ceri ceva în graiurile de mai sus, nimeni nu te va servi... nepricepând ce dorești. Popescu, care asistase la o asemenea scenă c'un englez, intervine furios:

— Mă rog: poți să-mi spui cine vorbește la d-ta limbile cari le-ai înșirat afară, pe geam?

— Clienții! — i-a răspuns negustorul, zâmbind.

Precocitate.

Lângă scara bibliotecii stă jos, pe două scaune, scara vieții: bunicul, — bătrân uitat de moarte; și nepotul — să tot aibă șapte ani.

Pe vremuri, bunicul a fost profesor; acum e... chel.

Nepotul, fascinat de chelie ca o ciocărlie în fața oglinzii, nu mai poate să-și stăpânească curiozitatea:

— Bunicule dragă, pentru ce au vanții bătrâni sunt mai totdeauna cheli?

— Fiindcă sunt oameni foarte inteligenți și lucrează mereu cu creierul. În creier nasc toate ideile cari se transformă în vorbe. Aceasta usucă rădăcina părului care cade cu atât mai repede cu cât savantul are nevoie de mai multe vorbe ca să-și exprime gândirea.

— Da, da... acum înțeleg eu, pentru ce femeile n'au mustați!

Culmea curățeniei.

O discuție economico-savantă în care ideile se ciocnesc ca berbecii în cap, dându-ți senzația vidului.

— Eu, unul, nu mi-e frică de moarte... cu atât mai puțin de medici, furnizorii ei. Oricând va vrea să vie să mă ia, sunt gata.

— Te culci îmbrăcat, Popescule?

— Ba chiar și îmbrăiat, Ionexule, ca să-i scutesc de-a mai mă scâlda. Pun, însă, o condiție: trupul, stărvul adică, să fie ars.

IEFTENIREA TRAIULUI

Spiritul de dreptate care planează asupra tuturor actelor guvernului de cînd s'a înfipt democrația așa de adînc încît arhiducilor austriaci li se zice, simplu: domnul Habsburg, cum ai zice: domnul Hălăceanu — spiritul de dreptate care prezidă la toate măsurile guvernului nostru, a dat naștere unui spirit de revoltă în armata de funcționari cari așteaptă să iasă la pensie.

Motivul e simplu, dar chestia complexă. O să vă povestesc împrejurarea fiindcă presa oficioasă, ocupată cu Torontalul, n'are vreme să-și deslușiască cititorii în privința lucrurilor mărunte.

Știți că slujbașii, dela primul prezident al curții de casație și pînă la cel din urmă acar dela C. F. R. s'au constituit, ca să scape de caritatea primăriei, în societăți de consum — și, cu puteri unite, își procură, dela depozitele publice, merindele pe preț mai mult sau mai puțin maximal, în tot cazul ceva mai prejos de cifra la care-i urcă iubirea de aproapele a d-lui Dumitrescu-Militari sau a d-lui Mișu Filipescu, mădularele municipale.

Cu măsura aceasta, intendenții consumurilor se aprovizionează, potrivit cu numărul de capete pe cari le au înscrise în registre, cu dela toptangii primăriei — și pe urmă se duce, la sediul societății, dascălul, popa, ofițerul, ipistatul și cum îi mai zice funcționarului, de-și ia în legătură cu ce să nu moară de foame, fiindcă dela Magazinul General al lui Vintilă P. Niculescu, trebuie să aibi în pungă pe puțin cinci sute de lei ca să poți cumpăra o sticlă de floarea soarelui, cincizeci de dramuri de tulsama sau o oca de păstirnaci din recolta 914.

Iacă, însă, ce se întîmplă cu prețul maximal fixat de către comisia de aprovizionare pentru aceste societăți de temperanță: fiindcă distanța dela diferitele consumuri și pînă la depozitul de unde se furnizează e diferită, cheltuielile de transport sunt și ele diferite — de aci, în prețul de cumpărătoare a merindelor, intervin variații cari au băgat zizania în musterile.

Judecați și dumneavoastră. Zahărul pus de comisia de aprovizionare la îndemîna intendenților, se vinde, depe distanța dela

— O inemeni! Cu lemnele cari s'ar prăpădi arzându-te pe tine, o iarnă întreagă s'ar încălzi zece nevoiași. Astea-s fantazii de milionari! Numai gîndindu-mă...

— Ai vreun gînd?

— Eu nu știu să schimb datina: să fiu îngropat ca toată lumea, în pămînt. Să-mi cânte popii, dascăli și chiar muzica militară, de-o mai rămîne ceva parale.

Al treilea, ascultă și surăde.

— Tu ce zici, Vaxilescule?

— Eu?... Eu sunt ca boul: odată mort, puțin îmi pasă dacă o să fiu gătit cu fasole, cartofi sau numai ceapă prăjită. Mai mult decît toate, știu la curățenie. De aceea am și lăsat prin testament, cînd m'o 'ngropa, să-mi puie în coșciug și-o mătură.

— O mătură?... Ce să faci cu ea?

— Ca să am cu ce mătura coșciugul, cînd m'oi preface în țărână!

Nae D. Țăranu

locul de producere pînă la piața de desfacere, cu: pentru militari, 4 franci kilogramul; pentru magistrați, 10 franci; pentru dascăli, 12; pentru funcționarii dela domenii, 3,75 — și pentru dumneata, cititorule, ca simplu particular, cu 50 de lei în piața.

Tot așa, și tot din aceleași motive, e tot așa cu prunele, cu făina; cu castraveții, cu talpa și cu celelalte obiecte de lux, iară de cari ori cită bună voință ar pune animalul căruia, fiindcă foarte adesea e prost, 'i se zice *homo sapiens*, nu-și poate prelungi anemia de pe o zi pe alta. Lucrul, în sine, n'ar avea nici o importanță — dar ambiția organelor cari compun mașina statului a dus, din pricina aceasta, la o tevdatură pe care tot simțul practic al ministrului de industrie n'o va putea înălătura.

Și uit-te, anume, cum a devenit chestia: militarii, văzînd că civililor dela domenii li se dă zahărul cu 3,75, au cerut în corpore să fie dezarmați și trecuți în unitatea cu uniformă de silvicultori; magistrații, cari plătesc 10 lei pentru acelașos, au adresat petiții ministerului de războiu precum că, făcînd parte din națiunea armată, să fie încazarmați, ca să și-l procure și ei cu 4 lei în loc de 10; profesorii, pe urmă, știînd că judecătorilor li se dă mai ieftin, au rugat guvernul să-i treacă la ministerul de justiție — iar mahalaua, care-l plătește cu 50—60 de lei, bez lipsa dela cîntar, zor-nevoie să fie și ea înscrisă în cadrele funcționarilor publici ca să beneficieze, cum se zice în convențiile vamale, de clauza națiunei celei mai favorizate.

Asta e problema. Ce va face guvernul ca s'o rezolve, nu știu; știu, însă, că trebuie musai să apară un decret-lege ca să netezească lucrurile — fiindcă, altfel, se zaharisește toată cheresteaua bugetară pe care se sprijină România Mare.

De pe acum se și vorbește despre o criză ministerială — se vede că dăruvera cu aprovizionarea noastră a ajuns la Versailles, și nu e de mirare ca buturuga mică să răstoarne carul mare.

Băcănescu

Numărul viitor va fi pus în vânzare Luni 18 Martie.

CUSUTE CU ATA ALBA

Însă, se pare că o să se isprăvească cu foamea. Li s'a făcut, vezi dumneata, milă, până și domnilor de peste ocean de noi, și încep să ne trimeată tot soiul de alimente. Cel puțin a scriu gazetele, ca să ne mai sature... de a protesta. De văzut, drept e, n'a văzut nimeni nimic, dar trebuie să mai credem oamenii și pe cuvânt, că de, ne mai gândim și altfel: nu s'or fi apucat ei, gazetarii, să scrie pe nemăncate, toate lucrurile astea...

De mirare e însă că nu vedem nicăeri nici măcar marfa pe care toți o știau, înainte de război, că vine din America: *atunele americane*.

De altfel, nu ne putem plânge de lipsa lor, că avem noi un alt desert, și mai de lux: Guvernul nostru ne hrănește într-una cu migdale a-mare.

Oricum, însă, o ducem azi mai bine cu lemnele: primăria a împărțit o mulțime de bonuri pentru... tufă de Venetia, care ard (bonurile, bineînțeles), de minune când le dai foc cu un chibrit. Atâta doar, că nu se mai găsesc chibrituri. N'ai, domnule, nici cu ce să-ți aprinzi țigara.

Se vede că din pricina asta Regia nici nu ne mai dă țigări. Socotește, se vede, că ne ajung fumurile... politice ale d-lui general Averescu, președintele „Ligei Poporului” care numără până acum peste șase membri.

Și sunt, peste tot, nouă ministere! De-aceia d. general Averescu umblă cu limba scoasă după partizani. Miniștri să fie, că deputați, s'or găsi ei berechet. Ce naiba, numai câte ordonanțe a avut d. general Averescu, în lunga-i carieră militară, și tot ajung pentru a forma o majoritate parlamentară. Trăiască parlamentul ordonanțelor!

Dar, apropo de ordonanțe: vă mai aduceți aminte cine semna ordonanțele polițienești în Capitală pe vremea când generalul Koch făcea să ningă și să plouă când se 'ncrunta? D. Tzigara Samurcaș. Ei bine, d. Tzigara ăsta e și astăzi, nu prefect de poliție, dar director al Muzeului etnografic și director al Fundației Universtare.

N'avem nimic de zis în privința muzeului: d. Tzigara trebuie păstrat la muzeu ca o probă de român cum nu a mai fost altul, afară de Lupu Kostake, ca să știe și urmașii noștri ce fel de oameni avea țara pe vremea Mărășestilor.

Dar la Fundație e bucluc.

Marele (2 m. 50) apostol al neamului, d. Nicolae Iorga, vrea cu orice preț să-l dea jos din direcțiunea Fundației, boicotându-l. Și tare ne

scriem, adică ne scriem din București, că o să izbucnesc.

Adică de ce Verzea să fie pus la zid, Slavici și compania puși la răcoare, și Tzigara să rămână tot sus pus, în ziua de azi, când, din păcate, s'au desființat spânzuratorile?

Trebue să plătească și el ce-a făcut. S'a ars, s'a ars, să-i fie de bine. Să se aleagă și de el ce se alege de orice Tzigara Güter Kamerad: scrumul.

Sandy

Despăgubiri de război

*Cică — o să-i despăgubească
P'ăi cari spun c'au îndurat
Orișce daună bănească
În teritoriul ocupat.
Conița Mița cică cere
Opt mii de lei dela vrăjmaș
Fiindcă unica ei avere,
Pipi, cățelu-i dragălaș,
A fost răpus într'un mod laș
Că încă până azi mister e.
Cică boerul Cutărică
Ce-avea 'n Pârliți o moară mică,
O rechiziție cu bon,
Azi cere-un șfert de milion.
S'un altul, să-i zic Kir Ciokoy,
Care 'nainte de război
N'avea în pungă cinci lei noi,
Și 'n casa lui pe dușumea
El nu avea*

*Decât modeste rogoșini,
Azi tipă că nemții haini
L-au lăsat lefter și golan,
Că hoardele devastatoare
I-au jefuit scumpe covoare
De Ispahan...*

*Și mai sunt mulți de acest soi
Ce sar înainte la plăcintă
Și la război au fost napoi.*

*Dar ce să zică moș Arvințe
Și ce despăgubiri să ceară,
Pe dânsul nemții nu-l prădară,
Dar a dat jertfă pentru țară
Un ginere și doi copii,
Voinici și sprinteni și sglobii,
Cari azi dorm somnul etern!?*
*Răspunde-i, onorat guvern,
Nefericitului părinte:
Cam cât ar avea drept la plată
Durerea moșului Arvințe?
Ce daune s'ar da în bani
La văduve și la orfani?
Pipi, cățelul coanei Miții,
Și ăl cu moara din Pârliții,
Și ăl cu covoarele Persane,
Au dreptul la despăgubiri.
Dar toate ființele stărmene,
Ce suferiră umiliri
Și doliuri neconsolate
Tot dela listele spurcate,
N'au dreptul oare la nimic?!*
*Păi, asta-i o... Dar nu mai zic.
Că-mi taie cei dela Censură
Cu foarfece limba din gură.*

Jorj Delamizil

ALEGERILE

Țară originală ca a noastră, nici în Africa nu găsești.

Dela un capăt la celălalt, al continentului, au parlament, azi, și învingătorii și învinșii — numai noi ne bălăbănim cu Ionescu-Brăila, cu Vintilă P. Niculescu și cu colonel Barca.

Pe mine, însă, nu mă șifonează faptul că România Mare e dată în otcup comisiei de aprovizionare, ci împrejurarea că, în loc să fim tratați, cum se cuvine, ca niște oameni proști, contracții se poartă cu noi ca cu niște copii deștepti.

Căci, ați văzut cum devine:

De cîm au cucerit țara, hălăcenii au elaborat un decret-lege prin care orînduiau calapodul de pe care aveau să se facă alegerile, și au pornit să facă propagandă.

Cînd au crezut că buba e coaptă, au și fixat data operațiilor.

Opoziția, atunci a intervenit:

— Vă desfidem să faceți alegerile la data anunțată — fiindcă pînă atunci nu pot fi gata listele, nu veți avea vreme să construiți baracele, și, cu Censura și cu starea de asediu, ați face leturghie cu bragă, nu alegeri pentru împrejurări extraordinare, ca cele de azi.

Cînd a auzit Viitorul, s'a și repezit, în numele lui Pascu și al celorlalți:

— Ce face? Ne prindem pe ce vreți că alegerile vor fi gata la data fixată.

Și adăoga, de pe sugestia lui Corbescu:

— Censura e utilă și starea de asediu necesară, orice ar trîncăni dușmanii neamului.

A doua zi a apărut decretul prin care, pentru motivele invocate de dușmanii lui Vintilă, se amînă alegerile la Martie. Opoziția, simțind tenacitatea guvernului, a pus rîmășag precum că, atîta vreme cît hotarele țării nu sunt determinate, și, prin urmare, nu se știe cine e român și cine nu, alegerile se vor amîna din nou, pentru că în România întregită nu ce poate să voteze Ulvinianu sau Dancu Velcescu, pentru Maniu, din Transilvania, sau pentru Flondor, din Bucovina.

Viitorul, însă, tanțos, ca tot ăla care e sigur de sine, s'a făcut foc și a pornit:

— Ținem rîmășagul și afirmăm, în numele guvernului, că alegerile se vor face musai la Martie.

În ziua următoare, Monitorul Oficial insera decretul prin care, pentru motivul că conferința dela Versailles n'a fixat fruntariile romîniei, alegerile se amînă la Mai.

Văzînd, atunci, cît de solidă e antrepriza țării romînești, opoziția a lansat un manifest prin care aducea la cunoștința norodului că, dacă cu două luni înainte de Mai nu se ridică Censura și starea de asediu, ea se abține dela voi, așa încît lupta se va da exclusiv între colonelul Barca și Luca P. Brătianu.

Viitorul, îngrijat, pasă-mi-te, că rămîn pe teren, ca să se bată între dinșii, alegătorii dela Banca Națională cu cei dela Banca Romînească, a muiat-o, atunci, și a replicat, dulce, că nici contracții nu înțeleg să facă alegeri cu căluz și cu baioneta, ca pe vremea cînd Marghiloman împărțise colegiile între Stoian și Chiulbasan.

Acordul, dar, s'a stabilit între partide. Rămîne, acum, ca opoziția să puie rîmășag că pîna la Mai pleacă doctorul Creangă dela guvern, pentru ca să ne pomenim cu un decret în Viitorul, cum că... comisia de aprovizionare se retrage dela putere ca să facă loc celor cu Torontalul.

Și să vedeți, pe urmă, întruniri, la liberali, pe chestia Censurei, a stărei de asediu, a foametei produsă de reacționari și a jafului dela comisia de import și export.

Un ciocoi

DIN RUSIA

Trupele bolșeviste sunt bătute și respinse peste tot.

— Voi, bolșevici?... na!... m'ați făcut de râs, canaliilor! Unde ați învățat să fugiți?

— Pe frontul românesc!

Desen de F. Șirato